

mite, kui aga neid, mis rahvas kõrtsis häästi wiina jõi, karatses ja hüppas; nõnda iseäranis suurel laadapääwad olid temale kõige ülemad pühad, kõrtsi tuba oli tema kirik, raha tema Jumal, wiin tema õnnetooja, see aitas teda ta Jumalat käte saada. Aga kuda peaks kül niisuguse hingega lugu olema, kui teda seitsinatsesst ihust lahutata? mis abi saab ta siis oma Jumalast ja õnnetoojast? Wiin on tdest üks imelik õnnetooja, ta rõhub wiimaks oma kummardajaid ja saadab neid hukka. Kurje inimesi ja asju on maailmas, ja mitu wõtawad neid vastu, nagu saaksid neist õnnistust, aga kui arwawad oma õnne täis olewa, siis tuleb äkitselt hirmus ots käte. Olid tuhande kahetsa saa aasta eest kaa ligi 60 meest, kes ennast ütlesid Messiasse olewa, ja ommeti oli üks ainus aga õige ja Jumalast saadetud Õnnistegija: see kellest Püha Kirik tunnistab.

Pitka Danielit olete Tallinnas kül näinud, rahwas nimetas teda enne „hebusse kroonijaks“ — aga nüüd ta on teine inimene. Kui ta muidu kõrtsitupa astus, pidid kõik filmad tema peale waatama, ei mite et tema filmnagu nõnda hirmus oli — ilus ta kül ei olnud, sest et ta pea aegu igapäaw joobnud oli, — waid seepärast, et ta ifa wandus ja sõimas. Seeford waatasid julle

kõik tema peale; oh ime, ta ei tulnud mite wanal wiisil. Täna ta näitas nagu rõbutud müür, mis iga filmapilk tahab maha langeta. Muidu ta kolistas mööda tuba, piits peus pahandas teisi, tegi tüli — nüüd tuli taseste ja istus kobe teise nurka maha, palus leent ja siltu, mite õlut ega wiina, ohkas raskest, pühkis tolmu ja muda filmist ära — lähidelt welda, ta oli hoopis teine inimene, kui endine kuri Daniel. Kõrtsitüdruk, Mari nimi, hakkaja ja ilus noor tütarlaps waatas imeteledes tema filmi ja küsis: „Daniel, Daniel, tuled sa lõukoera: wõi muda: august — mis ime on sinuga sündinud?“ — „Danielile wõib kül üks imelik asi sündinud olla, ta ei ole ial nõnda olnud kui täna näha! — ütles tallipois, — mina isegi ei tea, mis hääle see oli, mis mind praegu hüüdis ja käs kis hooste peole matti kaeru anda; ei inimesel wõi niisugune hääle olla!“ Daniel kuulas, nina karsus ja mokad wiltu, ohkas ueste ja ütles: „wõi ta käs kis hooste häästi kaeru anda, et anna siis kaks korda enam kui muidu, ja kui weel enam tahawad, siis anna weel. Kui ma aga oma hinge tema käest peastan, siis ei ole kaerest lugupidamist!“ Tulise näljaga hakkas ta nüüd oma leent sõõma, aga seda enam ta sõi, seda enam kaa ohkas ja winggerdas, nagu saaks ta nüüd